

Jeg sagde ved Lovforslagets Fremsættelse, at jeg havde ønsket denne Form, fordi jeg mente, at naar Vagtkorpset først var blevet oprettet, og vi havde nogle Erfaringer at bygge paa, vilde jeg anse det for bedre og fornuftigere at overføre disse Poster fra Anmærkningerne til et nyt Lovforslag. Men om det skal staa i Anmærkningerne eller i Lovforslaget, er for mig noget ganske uvæsentligt. Og med Hensyn til Antagelsesmaaden vil jeg sige det samme, at jeg gaar ud fra, at den Maade, hvorpaa vi havde tænkt os Antagelsen: Af dem, der melder sig — og som man byder saadanne Vilkaar, at man kan vente, at der vil melde sig flere end nødvendigt —, at udtage ved Lodtrækning dem, der er Brug for — er en saadan, at selv om det ærede Medlem (P. Munch) vil holde paa det radikale Venstres Standpunkt, er vi ikke længere fra hinanden, end at det ikke vil være vanskeligt at opnaa Enighed. Derimod vil jeg nødig være med til at stryge de 300 Kr., der skal udbetales for den Tid, man staaar til Raadighed. Naar det ærede Medlem samtidig talte om Ønskeligheden af, at man i nogen Grad bevarede Adgangen til at kunne spærre de indre Færvande med Miner, og at derfor et vist Minemateriel var ønskeligt, vil jeg sige, at jeg forstaaar udmærket godt, at det er og kan være en god Bevogtningstjeneste; jeg er bare noget i Tvivl om, hvorvidt vi overhovedet skal være i Besiddelse af Miner, idet jeg er bange for, at det kan rumme en Fare, at vi har Miner, som vi selv kan anvende paa fuldkommen forsvarlig Maade; det kunde jo være, at der kunde komme en Henstilling om Anvendelsen af dem paa en Maade, som man vilde finde uheldig. Naar det ærede Medlem sagde med Hensyn til Anmærkningerne, at det var ønskeligt at faa dem givet Lovsform, fordi, hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel blev Forsvarsminister, kunde han, blot ved at skaffe Bevillinger ved Anmærkninger paa Finansloven, udvide Statsmarinen paa en Maade, som ikke er tilsigtet, vil jeg derved sige, at det ærede Medlem har Ret i, at det kunde han. Men jeg vil samtidig mene, at hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel blev Minister, maatte han jo have et parlamentarisk Flertal bag sig baade her og i Landstinget, og i saa Fald maa jeg erkende, at han havde Ret dertil. Men om de nævnte Ting skal staa i Anmærkningerne eller i Loven, maa være ret uvæsentligt, og ligeledes maa det være uvæsentligt, om der skal være to eller tre Indkaldelser, om der skal være 4 eller 4½ Maanedes Uddannelse, eller om Mandskabet

skal være paa 7 000 eller 8 000 Mand; det er alt sammen Spørgsmaal, der kan forhandles om, og som er af uvæsentlig Art. Derimod mente det ærede Medlem Hr. P. Munch, at vi skulde have dobbelt Vagthold for det Tilfælde, at der skulde komme en Situation, hvor Vagthold paa 7 000—8 000 Mand skulde ligge inde saa længe, at det var ønskeligt, at det kunde faa en Afløsning. Jeg vil derom sige, at jeg synes, det var baade mere praktisk og formaalstjenligt, at vi sagde som saa: Skulde det vise sig, f. Eks. ved en Gentagelse af Situationen fra 1914—18, at der kræves en saa lang Tjeneste, at det vilde være urimeligt at forlange, at Folk i det civile Liv skal gøre Tjeneste i hele 4 Aar og derved rives bort fra deres Virksomhed, vilde man jo i Løbet af kort Tid kunne uddanne Hold til Afløsning, hvilket jeg vil finde mere økonomisk og praktisk i Stedet for stadig at have et Hold gaende til Afløsning. Men jeg indrømmer altsaa, at de Ting, jeg her har nævnt, er Spørgsmaal, som gennem en Forhandling let lader sig løse. Allerede i 1922, da Spørgsmaalet om Folkeafstemning var fremme og det fra anden Side blev betonet, at Socialdemokratiet og de Radikale stod hver med sit Forslag, at man derfor ikke kunde komme til at afæske Befolkningen en Mening om, hvilket den foretrak, erklærede vi, at vi, om det krævedes, i Løbet af forsvindende kort Tid vilde kunne møde med et Forslag, der kunde samle det radikale Venstre og Socialdemokratiet, fordi der ikke var noget principielt, der skilte os, men kun Spørgsmaal, der let kunde ordnes. Det er jeg sikker paa slaar til en Gang igen. Om selve Princippet er der nemlig Enighed, om den politimæssige Ordning i Stedet for den krigsmæssige; derfor vil de øvrige Spørgsmaal let kunne løses.

Men det, som adskiller her i Danmark som i alle Lande, er, at det er to Verdener, to Opfattelser, der staaar overfor hinanden. Man har nævnt, at Socialdemokraterne indtog en Særstilling. Det ærede Medlem Hr. Pürschel trak paa Skulderen ad de tyske Socialdemokraters Stilling ved Verdenskrigens Udbrud, idet de sagde før Krigen, de var Modstandere af Krige, men da Krigen kom, dannede Socialdemokraterne Halvdelen af den tyske Hær og var lige saa villige til Krig som alle andre; i det hele taget var Socialdemokraterne i Udlandet krigsbegeistrede ligesom alle andre, det var derfor en Fabel at tro, at det var et Fredsmoment, at der var mange Socialdemokrater. Jeg maa derved sige,